

Het Eendje.

lezen; binnen is de vrouw aan 't wasschen en opknappen van de kinderen. Eén voor één, naar ze klaar zijn, komen dezen in stijfgestreken jurkjes en blousjes naar buiten, en krijgen van den vader eene zondagscent. Ze gaan drentelen, een grachtje om, en beraadslagen over snoepgoed. Soms is er even hilariteit, als een kleine dikkerd op bloote voetjes in een stoepje komt dansen; maar dadelijk gaat de deur half open, en moeder haalt het kind naar binnen.

Tegen twaalven komen de kerkgangers terug, om koffie te drinken; bij de kerkboeken dragen ze nog een zakje koek.

's Middags gaan sommigen uit, en anderen krijgen visite van kind en kleinkind. Op straat worden de kinderen drukker, en gaan spelen; voor den snoepkelder staan er te koopen met veel beraad. Hier en daar gaat een juffrouw met 'n geslepen karaf naar de tap- perij om den hoek.

Dan wordt het stiller; het eene kind komt het andere in huis roepen, en de buurt eet.

Als het schemeren gaat, drinkt de buurt thee; beneden zitten man en vrouw in 't stoepje, en praten met de menschen uit het huisje. De kinderen krijgen ruzie, en gaan drijven; maar ze moeten naar bed; en vóór en na verdwijnen de levenmakers.

Nu komt de kalme Zondagavond; rustig zitten de menschen te babbelen voor de huisjes, op stoep en bank, en voor het open- geschoven raam; in een onderhuis neuriet gezellig een harmonika; in een huisje verderop klinkt een dun zither-geluid; weer verder, op een bovenhuis, zanikt klaaglijk een orgel. In de stoepjes drinkt men fleschjes bier.

Langzaam aan komen oudjes thuis, die bij hun getrouwde kinderen hebben gegeten; ze blijven nog even praten voor de deur.

Dan gaat de bel van een hofje, en d' eene buur na den anderen gaat in huis.

En al om elf uur slaapt de buurt gerust; alleen een stille kat zwerft loerende onder de trapjes; tot ook die naar binnen gaat, door een klein raampje, onder de stoep.

II.

In het on-stadsche water van de Ruijs-

daelkade hadden vroolijke eendjes gezwommen; toen de scholen uitgingen, hadden de jongens de eendjes met steenen gegooid, groote steenen, daar gestapeld voor het bouwen; en toen waren de eendjes verschrikt weggezwommen naar een veilig slootje aan 't end, achter de brug.

Maar één eendje was geraakt; en moeizaam was het naar den kant gesukkeld. Er was een groote man gekomen, die had het gepakt, en was er mee naar huis gegaan. Onderweg had hij het met zijne groote handen zacht gaaaid, veel medelijdend. Voor een diender had hij 't maar onder zijn buis gehouden. . . .

III.

Juist dekte het kleine vrouwtje de tafel, toen de vier kinderen kwamen binnengehold. „Hoerah!” schreeuwde de kleine Janus. „Weer een beessie! Weer een beessie! En de anderen: „Vader komt er aan, met een beessie onder z'n jas! Hoerah! Hoerah!” En ze begonnen met de vorken op de borden te slaan, dol.

Moeder gaf er gauw een 'n tik, en ze waren even stil. . . . „Wat het je vader? Watte?” vroeg ze toen.

„Weet ik het, een beessie,” en ze holden alle vier het stoepje in, waar de vader net de twee treetjes afwipte; ze vlogen tegen hem op, schreeuwend en juichend.

Moeder, de handen in de zijde, begon: „Zeg, Janus. . .” en Janus, die prettig grinnikte, keek al bedremmeld, en hield het eendje weg. „Zeg, Janus. . .”, maar daar struikelde de kleine Janus; z'n hoofd op den steenen drempel. „O God, ò God!” gilden de meisjes; de moeder gilde óók even; zij duwde den lummel van een man op zij, en tilde het kind op. Gauw besloten, snelde ze de straat op; de drie meisjes haar huilend achterna. „Boter d'r op” riep nog een oud vrouwtje over een onderdeur; maar zij holde door, den hoek om, naar den apotheker.

Janus keek haar na, schudde wijs het hoofd, en ging naar binnen met zijn eendje; de deur bleef openstaan. Gauw greep Janus